

Explica'm què has llegit, Joel

Bel Miret

En Joel era un nen molt trapella. A casa sempre estava fent alguna entremaliadura o fent enrabiar la seva mare i a l'escola era fins i tot una mica pitjor. Sempre estava molestant els seus companys, fent-los perdre la concentració que necessitaven per entendre els treballs que els explicava la mestra, ell era sempre a qui se li acudia alguna cosa per revolucionar la classe.

Els pares pensaven que quan creixés, canviaria. Però el temps passava i en Joel no millorava, així que la mestra va decidir parlar amb ells per buscar una solució al problema.

La trobada va ser molt interessant perquè es van adonar que si a en Joel li costava concentrar-se i feia trapelleries era perquè tenia algun problema i necessitava l'ajuda d'un metge que conegués els trastorns infantils. La mestra els va dir que, si els interessava, ella els podria facilitar l'adreça d'un expert que els pogués explicar com aconseguir millorar el comportament d'en Joel. Els pares van fer el que els havien aconsellat a l'escola: van trucar al professional que els van indicar i van programar una cita.

Després de fer-li diverses proves com llegir, escriure o explicar els textos dels contes que havia llegit, el metge els va explicar que a en Joel li costava concentrar-se en els estudis perquè tenia un trastorn de l'aprenentatge. No calia espantar-se, però sí tenir present que requeria molta atenció per part dels pares i també de l'escola.

El psicòleg els va indicar que el millor pel nen era un treball conjunt a l'escola i a casa, sobretot amb els pares, ja que requeria molta atenció per part d'aquests. El millor que podien fer era dedicar un parell d'hores de la tarda, després que en Joel sortís de l'escola, per reforçar la feina que havia fet aquell dia a classe. Era especialment important que insistissin en llegir i reforçar la comprensió de la lectura, a més se d'ajudar-lo a pujar l'autoestima en tot el que tenia relació amb els estudis.

Uns dies després van tornar a parlar amb la mestra del nen, explicant-li els consells del psicòleg i que seria convenient que els fes un calendari dels treballs diaris que feien perquè així ells cada tarda podrien reforçar-los.

Així van començar la difícil tasca d'animar-lo per a que estigués més centrat. Primer de tot, li van explicar tot el que els havia dit el psicòleg i el que havien programat amb l'escola per ajudar-lo. També li van dir que ell hauria de fer un esforç per estar al mateix nivell dels seus companys, però que mai dubtés que ho podia aconseguir. Els pares estaven una mica preocupats, ja que pensaven que potser no podrien fer-hi res.

Quan arribaven de treballar, preparaven una mica de berenar i seien tots plegats, agafant els contes que més li agradaven a en Joel i el feien llegir en veu alta, i després els havia d'explicar tot el que havia llegit. Els primers dies era una mica dur, ja que veien que li costava concentrar-se, però amb molta paciència i molta dolçor, els pares anaven aconseguint que de mica en mica, a en Joel li agradés més llegir i escriure.

Van adonar-se que el nen anava canviant, però molt a poc a poc. També tenien trobades amb la mestra per comentar els progressos que feia a l'escola.

Passat un temps, van aconseguir que en Joel estigués més integrat amb el seu entorn, que pogués anar a classe sense fer tantes trapelleries, i que es pogués concentrar més en els estudis.

Aquest problema els va deixar, però, una cosa molt bona: trobar-se cada tarda tots plegats, primer per repassar els treballs que havia fet en Joel i després per comentar com els havia anat el dia als tres. S'explicaven les coses que els havien passat, que moltes vegades eren molt divertides, i d'altres no tant, però ells havien trobat la manera de donar-les la volta per no trobar-les tan serioses. També es van adonar de que si tens un problema, és millor afrontar-lo ben aviat, ja que així es pot resoldre més ràpidament.

